

εκέεινην ὑπῆρξεν ἰκανῶς διακεκομμένος διότι οἱ ἰδιοκτῆται, τοὺς ὑποίους εἶχονεν ἐκτοπίσει, ἐδειξαν πεντάκις ἢ ἑξάκις τὴν διάθεσιν νὰ ἀκυρώσωσι τὴν μίσθωσιν.

(ἀκολουθεῖ.)

Ο ΔΗΜΟΣΙΟΣ ΒΙΟΣ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑΙ

Μία συνεδρίασις τῆς Βουλῆς τῶν Κοινοτήτων.

(Συνέχεια· ἴδε προηγούμενον φύλλον.)

Ἐν τῷ ἀγγλικῷ τούτῳ κοινοβουλευτικῷ κόσμῳ, ἐν ᾧ ὁ κ. Κάρολος Δίλκε ἐκπροσωπεῖ, ὡς κοινῶς λέγεται, τὰ νέα στρώματα (καίπερ ἔλλκων τὴν χρονολογίαν ἀπὸ Κρόμβελλ) ὁ μαρκήσιος Ἄρτιγκτον εἶνε ἡ ἐνσάρκωσις αὐτῆ τοῦ παλαιοῦ οὐγγείου κόμματος.

Αἱ γυναῖκες ἐπαιζαν πάντοτε σπουδαῖον πρόσωπον ἐν τῇ οικογενείᾳ Κάβενδισ. Χωρὶς ν' ἀναφέρωμεν τὴν περιώνυμον ἐκείνην Μπέσ δὲ Χάρδγουϊν, ἣτις ἴδρυσε τὸν οἶκον μετὰ τοῦ πρώτου συζύγου τῆς, καὶ κατόπιν διαδοχικῶς τρεῖς ἄλλους δουκικοὺς οἴκους μετὰ τριῶν νέων συντρόφων, δὲν εἶνε δούκισσα τοῦ Δεβονσιὰϊρ ἡ χαρίεσσα Γεωργιὰνα Σπένσερ, ἣν ὁ Καινοσβοροῦγ τοσοῦτον ἡσμένιζε νὰ ζωγραφίζῃ, ἡ χαράζασα τόσοσ βαθέως εἰς τὸν ἀγγλικὸν δέκατον ὄγδοον αἰῶνα τὸν τύπον τοῦ ροδίνου αὐτῆς δακτύλου;

Εἶνε γνωστὸν τὸ περιάλητον συμβάν. Ἡ Γεωργιὰνα ἦτο εἰς ἐκλογικὴν περιοδείαν ἐν ὄλῃ τῇ αἰθερίᾳ καλλονῇ τῶν εἴκοσι πέντε τῆς ἐτῶν, τῆς καμελιοειδοῦς χοροῖας καὶ τῆς χρυσοξάνθου αὐτῆς κόμης. Ἀμαξά ὑψηλὴ μὲ προσκεφάλαια ἐξ ὀλοσηρικῶ, ἵπποι γιγαντώδεις χρυσοφάλαροι καὶ μετ' ἀργυρῶν ἵπποσκευῶν, οὐδὲν ἔλειπε πρὸς συμπλήρωσιν τῆς μεγαλοπρεπείας τοῦ ὀχήματος τοῦ σπανίου μαργαρίτου. Φθάνει εἰς τὴν θύραν χονδρῶ τινος κρεπωλῶλου, γνωστοτάτου διὰ τὰ ἐξημημένα τορικὰ αὐτοῦ φρονήματα.

— Καὶ σεῖς, Κύριε, τῷ λέγει, ἐξακοντίζουσα αὐτῷ τὸ χαριστέρον μειδιάμα, δὲν θὰ ψηφοφορήσητε ὑπὲρ ἡμῶν;

Ὁ ἄνθρωπος, βλέπων αὐτὴν τόσο ὀρεκτικὴν, ἔξυσε τὸ οὖς.

— Μὲ μίαν συμφωνίαν μόνον, Κυρία δούκισσα· δηλαδὴ ἡ ἐκλαμπρότης Σας νὰ μὲ ἀφήσῃ νὰ πάρω ἐν φίλημα ἀπο τὰ ρόδινα τῆς χεῖλη.

— Καὶ δὲν πέρονεις δύο, ἀλλὰ νὰ ψηφίσῃς ὁμῶς! εἶπεν ἡ γόησσα προτείνασα τὸ δροσερόν τῆς χεῖλος.

Καὶ ἡ ἐκλογὴ θριαμβευτικῶς ἐπέτυχε. Τοιοῦτοτρόπως σχηματίζονται οἱ καλοὶ οἶκοι.

Ἡ ἱστορία τῶν Κάβενδισ, δουκῶν τοῦ Δεβονσιὰϊρ καὶ πατροπαραδότων ἀρχηγῶν τοῦ οὐγγικοῦ κόμματος, συνδέεται στενῶς ἀπὸ τριῶν ἑκατονταετηρίδων πρὸς τὴν τοῦ βρετανικοῦ συν-

τάγματος. Βρίθουσιν οἱ μῦθοι καὶ μυρμηκικῶς τὰ περὶ αὐτῆς ἀνέκδοτα. Ὅσον οὐδένεσ ἄλλοι· ἡ γενεὰ αὐτῆ συνετέλεσε διὰ τῆς ἐνδελεχοῦς λαμπρότητος τοῦ οικογενειακοῦ ὀνόματός τῆς καὶ τῆς ἀπαραμίλλου εὐλυγισίας τῆς πολιτικῆς αὐτῆς νὰ ἐνοφθαλμισῃ εἰς τὸν ἀγγλικὸν λαὸν τὸ μοναδικὸν ἐκεῖνο πάθος ὑπὲρ τῆς ἀριστοκρατίας αὐτοῦ, ὅπερ εἶνε ἡ ἰδιάζουσα αὐτῷ νόσος.

Ὁ ἐντιμότετος Σπένσερ Κόμπτων Κάβενδισ, μαρκήσιος Ἄρτιγκτον, ἐπίδοξος κληρονόμος τοῦ δουκάτου Δεβονσιὰϊρ καὶ ἐπίσημος leader τῆς φιλελευθέρας πλειοψηφίας, εἶνε λοιπὸν τὸ δὴ λεγόμενον προῖον ἀνθρωπόμορφον πρώτης τάξεως, καὶ ὑπὸ τὴν αὐτὴν ιδιότητα ὑφ' ἣν ἡ δεῖνα γιγαντώδης κολοκύνθη ἢ ἡ δεῖνα ἀπαραμίλλος γαλακτοφόρος δάμαλις θὰ ἐδικαιοῦτο καὶ αὐτὸς νὰ λάβῃ τὸ ἀριστεῖον τῆς τάξεως αὐτοῦ ἐν ἐπιχωρίῳ γεωργικῷ διαγωνισμῷ. Ἀπαιτοῦνται πλεῖστα μέρμναι καὶ πολλὰ ἀμάξια ἀνθρωπίνου λιπάσματος ὅπως καλλιεργηθῇ εὐδοκίμως φυτὸν τοιοῦτον, καὶ ὡς ὁ κάκτος δὲν ἀνθεῖ καὶ τοῦτο ἢ ἀπαξ κατ' αἰῶνα μόνον.

Δημιουργηθεῖς καὶ τεχθεῖς ἐπὶ μόνῳ τῷ σκοπῷ τοῦ νὰ κυβερνᾷ τὴν χαρίεσσαν Ἀγγλίαν ὡσάκις αἱ δονήσεις τοῦ συνταγματικοῦ ἐκκρεμοῦς ἐπανάγουσι τὸ φιλελευθερον κόμμα εἰς τὴν ἐξουσίαν, παιδευθεῖς πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον καὶ ὑποβληθεῖς ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων εἰς τὴν ἰδιάζουσαν κλίσιν τοῦ ἐπαγγέλματος, ὁ λόρδος Ἄρτιγκτον εἶνε πολιτικός, ὡς εἶνε τινὲς ὑποδηματοποιοὶ ἢ τέκτονες, διότι δὲν ἔμαθον ἄλλο ἐπιτήδευμα.

Συνέβη μόνον εἰς τὴν εἰδικὴν αὐτοῦ περίπτωσιν, ὅτι ἡ μήτηρ φύσις δὲν ἤρκεσθη εἰς τὸ νὰ χαρίσῃ αὐτῷ ἐκ γενετῆς ἤδη ἐπιρροὴν ἐπὶ τῶν πραγμάτων τῆς πατρίδος του καὶ πολιτικὴν γνώμην συγκεκριτημένην ἤδη ὡς ἐπίσης καὶ κόμμα ἐσχηματισμένον εἰς τὴν εὐτυχῇ ἐκείνην ἡλικίαν, καθ' ἣν τὰ τέκνα τοῦ κοινοῦ βροτοῦ ἀπολαύουσι μόλις τὴν χαρὰν τοῦ νὰ φέρωσι περικελίδα, ἀλλ' ἠθέλησεν ἀκόμη ὅπως ὁ νῦν δούξ τοῦ Δεβονσιὰϊρ καὶ πατὴρ αὐτοῦ γεννηθῇ μὲ ὀρέξεις Πεσταλότζη καὶ ἀφοσιωθῇ ἀπὸ τῆς γενετῆς τοῦ παιδὸς αὐτοῦ εἰς τὴν ἀποστολὴν τοῦ νὰ τῷ προξενῇ ἀνίαν τρομεράν, ἀλλὰ καὶ νὰ τὸ ἀνατρέφῃ θαυμασίως.

— Δὲν εἶμαι γεννημένος νὰ διαδραματίσω πολιτικὸν πρόσωπον, ἀλλὰ μόνον διὰ νὰ παρασκευάσω τὸ τῶν τέκνων μου, ἔλεγεν, ἐνῷ ἐζήτει νὰ ἐντυπώσῃ αὐτοπροσώπως εἰς τὸ πνεῦμά των τοὺς κανόνες τῆς γραμματικῆς καὶ τῆς συντάξεως, αὐτὸς ὁ μέγας εὐπατρίδης, ὁ κεκτημένος τριάκοντα ἑκατομμυρίων πρόσδοον καὶ τεσσαράκοντα ἐνορίας μόνος, καὶ περισσότερα ἱστορικὰ μέγαλα ἐξ ἐκατέρων τῶν οικογενειακῶν του κλάδων ἢ ὅσα θὰ ἐχρειάζοντο ἵνα κατοικήσωσι πάντες οἱ λιμοκτονοῦντες ἐν τῷ Ἠνωμένῳ Βα-

σιλείῳ, οἵτινες ἀποτελοῦσιν ἐν τούτοις στρατιὰν οὐκ εὐκαταφρόνητον!

Ἐντεῦθεν βλέπει τις ὅτι ὁ μαρκήσιος Ἄρτιγκτον δὲν ἠδύνατο νὰ διαφύγῃ τὸ ὑπουργεῖον, ὡς κοινός τις Ἄγγλος δὲν διαφεύγει τὴν ἐρυθρίτην. Πρὸς τοῖς ἄλλοις δὲ εἶνε πεπρωκισμένος καὶ διὰ καλῆς ὑγείας, διανοίας εὐρείας καὶ ἐπαρκοῦς δόσεως πυρρωνισμοῦ ὥστε νὰ δέχεται ἀκόπως τὰς ἐπιβαρυνούσας τὴν νεαρὰν αὐτοῦ κεφαλὴν περιπλόκουσ μοιραίας ὑποχρεώσεις, οἷον διαλέξεις βιβλικὰς καὶ λόγους ἐπιδορπίους, φιλελευθερίαν ἀνώδυνον καὶ μεταρρυθμίσεις εὐκομίστους, σομάδαμ πολιτικὴν καὶ λεμονάδαμ φιλανθρωπικὴν καὶ ὅλας ἐκείνας τὰς συστατικὰς οὐσίας, ἐξ ὧν ἀποτελεῖται τὸ οὐγγικὸν Πλουμπούδιγκ. Ἀπαιτεῖται πράγματι εἰδικὸς στόμαχος, καὶ ὁ μαρκήσιος εἶχεν αὐτὸν ἐκ γενετῆς.

Ἐπαιδεύθη ὑπὸ τοὺς ἀρίστους διδασκάλους, ἔχων τὸν πατέρα ὡς προγυμναστήν, ἐστάλη εἰς Κανταβριγίαν, ἐφάνη εἰς τὰς λέσχας καὶ ἠσχῆθη ἐνώρις εἰς τὴν πολῦτιμον τέχνην τοῦ νὰ ὀμιλῇ περὶ οἰουδήποτε σπουδαίου ἀντικειμένου, χωρὶς οὐδὲν νὰ λέγῃ.

Ἐικοσιτριῶν ἤδη ἐτῶν ἐρρίφθη ὡς βόμβα εἰς τὴν Βουλὴν τῶν Κοινοτήτων ὑπὸ μιᾶς τῶν κωμοπόλεων τῆς οἰκογενείας του καὶ ἀπεστάλη ἔκτακτος ἀπεσταλμένος εἰς Πετροῦπολιν ὑπὸ τοῦ λόρδου Γράμβιλ, ὅστις ἔλαβεν αὐτὸν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του. Ὅτε δὲ ἦλθεν ἡ στιγμή ἵνα λάβῃ τὸν βαθμὸν τοῦ ὁ ναυτόπαις τοῦ Γράμβιλ, ὡς ἔλεγον, εὐρέθη αἴφνης ἐπιτετραμμένος τὴν ὑψηλὴν ἀποστολὴν τοῦ νὰ προκαλέσῃ ψῆφον δυσπιστίας κατὰ τοῦ ὑπουργεῖου.

Ἄλλ' ὦ τοῦ θαύματος! Δὲν φαίνεται τὸσον ἀδέξιος εἰς τοῦτο καὶ κατὰ τὴν γενικὴν ὁμολογίαν τελειώνει τὴν ὑπόθεσιν καλλίτερον παρ' ὅτι ἄλλοτε ὁ νέος Δισραήλης ἢ ὁ σὶρ Ῥοβέρτος Πῆλ ἐν ὁμοίᾳ περιπτώσει. Τοῦτο ἤρκει ἵνα καταλάβῃ πλέον τὴν θέσιν αὐτοῦ ἐν τοῖς συμβουλίαις.

Ἄλλ' ἐνταῦθα ὑπῆρξε πονηρότατος ἢ ἀπλοῦστερον εἰπεῖν ὀκνηρότατος. Ἀνεπαύθη ἐπὶ τῶν δαφνῶν αὐτοῦ καὶ ἐπὶ τρία ἢ τέσσαρα ἔτη δὲν ὠμίλησε λέξιν. Εἶχε λοιπὸν ὅλας τὰς ἀρετάς! Τὴν φρόνησιν τοῦ ὄψεως καὶ τὴν δύναμιν τοῦ λέοντος. Ὁ παῖς οὗτος ἐμελλε νὰ προσδεύσῃ πολὺ.

Ἦτο ἡ περίοδος τῶν ἀπολαύσεων τοῦ βίου τοῦ μαρκησίου Ἄρτιγκτον. Νέος, εὐσχημος, με ἀνάστημα κομψόν, τὸ οὐς ἐρυθρὸν καὶ τὸν πῶγωνα ὡς ῥιπίδιον, ἔχων τὸ σχῆμα Βανδύκ τινος, ἐπίδοξος κληρονόμος τοῦ μεγίστου δουκάτου τοῦ βασιλείου καὶ ἤδη κάτοχος μεγάλου εἰσοδήματος ἰδίου, ὁ Ἐλιακίμ οὗτος τοῦ φιλελευθέρου κόμματος εὐκόλως ἐγένετο ὁ ἠγέτης τοῦ συρμοῦ, μέχρις οὗ γένηται καὶ ὁ τῶν φιλελευθέρων.

Πρεσβύτερος κατὰ ἐπτὰ ἢ ὀκτὼ ἔτη τοῦ πρίγκιπος τῆς Οὐαλλίας, ἐμίσησεν αὐτόν, ὡς λέγου

σιν, εἰς τὰς τρυφερότητας τοῦ ὑψηλοῦ βίου. Καὶ μάλιστα, ἂν πρέπη νὰ πιστεύσωμεν εἰς τὰ ἀδόμενα, ἔσχεν ἴσως ἀφορμὰς μεταμελείας διὰ τοῦτο, συναντῶν εἰς τὰ κυνηγετικὰ αὐτοῦ πεδία καὶ ξένους ἡγεμονικούς, οὓς δὲν εἶχε παρακαλέσει νὰ προσέλθωσι.

Κατὰ τὸν αὐτὸν ἐπίσης χρόνον ἐμελλε νὰ ὑποστῇ καὶ τὰς χαλεπωτέρας ἐφόδους τοῦ μεταβατικῆς τάγματος τῶν ξανθῶν θυγατέρων τῆς Ἀλβιόνος, αἵτινες ὠνειροπόλησαν νὰ γείνωσι δούκισαι τοῦ Δεβονσιάρ. Ἐπὶ τῆς γαμικῆς ταύτης ἀγορᾶς τῶν βρετανικῶν αἰθουσῶν οὗτο τὸ θῆλυ τρέχει μᾶλλον ἐπὶ τὰ ἔχνη τοῦ ἄρρενος, ὁ ἐντιμότητος Σπένσερ Κόμπτον Κάβενδισ ἦτο περιζήτητος ἄλλ' ἴσως ἐπειδὴ ἦτο πολὺ τοιοῦτος, ἔλαβε καὶ οὗτος τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ βίψῃ τὸ μαγδύλιον εἰς οὐδεμίαν τῶν Οὐρὶ τούτων καὶ νὰ μείνῃ ἄγαμος.

Ἄλλ' ἤδη ὁ ἐπίσημος βίος ἐκάλει αὐτὸν μεταγαλοφώνως. Πολιτικὸς λόρδος τοῦ Ναυαρχείου ἐν ἡλικίᾳ τριάκοντα ἐτῶν, ὑφυπουργὸς τῶν ἐξωτερικῶν καὶ εἶτα ὑπουργὸς τῶν στρατιωτικῶν μόλις ἤδη τριάκοντα τριῶν κατὰ τὴν ἀνασῦστασιν τοῦ δευτέρου ὑπουργεῖου Ῥούσελ, αὐτὸς ἀνέλαβε τὴν βαρεῖαν ἐντολὴν νὰ καθαρῖσῃ τοὺς σταύλους τοῦ Αὐγείου τοῦ βρετανικοῦ στρατοῦ καὶ ἐξετέλεσε τὸ ἔργον ἄνευ ἐνθουσιασμοῦ ἀλλὰ μετὰ ψυχραιμίας πολυτίμου.

Ἦλθεν ἔπειτα ἡ ἐκλειψὶς τοῦ φιλελευθέρου κόμματος, ἢ ἐπηκολούθησεν ἡ ἐπάνοδος αὐτοῦ ἐν τοῖς πράγμασι τῷ 1868. Ὁ λόρδος Ἄρτιγκτον, ἀντὶ νὰ προσδεύσῃ τότε ὀπισθοδρομεῖ. Ἀρχαῖος ὑπουργὸς αὐτὸς συναινεῖ νὰ δεχθῇ τὰ καθήκοντα γενικοῦ διευθυντοῦ τῶν ταχυδρομείων εἰς τὸ ὑπουργεῖον Γλάδστωνος. Καὶ ἰδοὺ συναυλία τότε ἐγκωμίων ὑπὲρ αὐτοῦ. Ποία μετριοφροσύνη! ποία ἀφιλοκέρδεια! ποία αὐταπαρησία!

Ἄλλ' ἦτο ἀπλουστάτη τοῦτο ἀδιαφορία. Ὁ μαρκήσιος Ἄρτιγκτον εἶνε κατὰ βάθος ἄνθρωπος ἀφειμένος εἰς τὴν τύχην του. Ἠναγκασμένος ὢν ἐκ τῆς φορᾶς τῶν πραγμάτων νὰ ἐπανέρχεται περιοδικῶς εἰς τὰ πράγματα μετὰ τὴν παλίσροιαν τοῦ κόμματος αὐτοῦ, τεθειμένος ἄλλως ὑπὸ τῶν ἐξεων τῆς ἀγγλικῆς κοινωνίας καὶ τοῦ ἀναπαλλοτριώτου βαθμοῦ τὸν ὁποῖον φέρει ὑπὸ τὸ πέλαμα τῶν ὑποδημάτων του πολὺ ὑψηλότερον τῶν ἱεραρχικῶν ἀθλιότητων, ἤκιστα ἐνδιαφέρεται ἂν θὰ εἶνε πρωθυπουργὸς ἢ κλητῆρ ὑπουργικός! Γινώσκει ἄλλως ἐκ προτέρων ὅτι θὰ ἀναφανῇ εἰς τὴν σκηνήν, καὶ ἴσως εὐχεται ἐνδομύχως νὰ μὴ ἔχῃ ἢ δευτερεῖον μόνον πρόσωπον.

Καὶ πράγματι ἴδετε αὐτὸν εἰς τὰ καθήκοντα ἐπίσημου ἀρχηγοῦ τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἅτινα ἐξεπλήρωσεν ἀπὸ τοῦ 1875. Θὰ ἔλεγέ τις ὅτι ἓνα μόνον εἶχε φόβον ἐν τῷ κόσμῳ, νὰ ἴδῃ τὸ κόμμα του γινόμενον αὐθις πλειονοψηφία. Καὶ

ἠδύνατο νὰ πιστεύσῃ τις, ὅτι θὰ διεύθυνε ποτὲ αὐτὸς τὴν ἐκστρατείαν μὲ τὸν διαβολικὸν ἐκείνον οἴστρον τοῦ γηραιοῦ ὑλοτόμου τοῦ Χαβάρδεν;

Δότε αὐτῷ μίαν καλὴν κλασικὴν συνεδρίασιν, μίαν διεξοδικὴν ἀγόρευσιν ἐπὶ τῆς ἀπαντήσεως εἰς τὸν βασιλικὸν λόγον, ἰδοὺ τὸ στοιχεῖόν του. Ἡ ἄλλως ἓνα πανηγυρικὸν ἀκαδημαϊκόν, ὡς ἐκείνον ὃν ἀπήγγειλε πρὸ τριετίας ἐν Ἐδιμβούργῳ, ὅτε ἔλαβε τὴν περιβολὴν τοῦ ἐπιτιμοῦ πρυτάνεως. Ἐφαίνετο ἀληθῶς ὡσεὶ ἔλεγε: «δὲν σὰς φαίνεται ὅτι διασκεδάζω ἐδῶ!» Ἄλλ' ἔλεγε τοῦτο ἐν γλώσσῃ λιαν εὐαρμύστῳ, ἐπιδαφιλεύων πρὸς τοὺς ἀκρωμένους αὐτοῦ νέους τὰς ἐπαινετωτέρας συμβουλὰς περὶ τῆς ἀνάγκης τοῦ μελετᾶν τὴν ἱστορίαν καὶ μορφοῦν περὶ παντὸς πράγματος ἰδίαν πεποιθήσιν.

— Ὅλη ἡ ἱερότης τοῦ συνταγματικῷ ἡμῶν δικαίου κεῖται ἐν αὐτῇ! ἀνέκραξεν ἀνατρέχων, ὅπως ἐξηγήσῃ τὰ μυστήρια αὐτοῦ, μέχρι τῶν εὐλαβῶν ἀναμνήσεων τοῦ Γεωργίου Βουχαναν καὶ τοῦ Σαμουήλ Ρούθερφορντ. Καὶ τὸ συνταγματικὸν τοῦτο δίκαιον βασιζέται ἐπὶ τοῦ ἀντιπροσωπευτικῷ συστήματος, τὸ ὁποῖον κατέστησε τὸ πολιτικὸν ἡμῶν οἰκοδόμημα τὸ πρότυπον πάντων τῶν ἐλευθέρων λαῶν. Ἄλλὰ τί θὰ ἔλεγον οἱ ἔνδοξοι ἐκείνοι διδάσκαλοι, ἐὰν ἐμάνθανον ὅτι ἐπὶ τῶν ἡμερῶν ἡμῶν ἀρχαὶ τοσοῦτον συνεταὶ καὶ καθιερωμέναι ὑπὸ τῆς πείρας δῶα ἤδη εκατονταετηρίδων, ἐτέθησαν ὑπὸ ἀμφισβήτησιν; Ἐὰν ἔβλεπον μίαν κυβερνήσιν ἀξιούσαν νὰ στηριχθῇ ἀπ' εὐθείας ἐπὶ τῆς κοινῆς γνώμης καὶ οὐχὶ ἐπὶ τῶν Βουλῶν;»

Ναί, τί θὰ ἔλεγον; θὰ ἐσκέπτοντο οἱ ἀκούοντες περίφοβοι. Ἄλλ' ὁ Βήκονσφιλδ προφανῶς ἤκιστα θὰ ἐθρομβεῖτο διὰ τοῦτο, καὶ θὰ ἐλογίζετο λιαν εὐχαριστημένος, ἐὰν δὲν ἤθελεν ἀπαντήσῃ πρὸ αὐτοῦ ἢ ἀντιπάλους τοιαύτης μόνον φύσεως!

Ἐν κεφαλαίῳ ὁ λόρδος Ἄρτιγκτον ἀποδέχεται τὴν πολιτικὴν ὡς ἀνάγκην τῆς θέσεως αὐτοῦ Γινώσκει ὅτι πάντες ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ φέρουσι τὸν σταυρὸν τοῦ μαρτυρίου των καὶ τὸ καθ' ἑαυτὸν συμβιβάζεται πρὸς τὴν τύχην του. Ἄλλὰ τὸ ἐξαιρετικὸν αὐτοῦ διάφορον δὲν ἀπορροφᾷ αὐτῇ.

Τὸ μέγα πάθος αὐτοῦ εἶνε τὸ οὐίστ. Δυστυχῆς ἄλλως τε πάθος, διότι ἤκιστα εὐδοκιμεῖ. Παίζει δὲ μικρὰ ποσὰ κατ' ἀρχήν. Ἄλλὰ πρὸ πάντων εὐρίσκεται εἰς τὸ στοιχεῖόν του, ὅτε ἰχνηλατεῖ ἀλώπεκας φέρων ἐρυθρὸν ἐπενδύτην ἢ διατρέχει ἐφιππος τὸν λειμῶνα τοῦ Νιουμαίρκετ. Μετέχει δὲ καὶ τῶν ἵπποδρομιῶν. Ἄλλὰ καὶ ταῦτα λαμβάνει πάλιν ἀπὸ τῆς καλλιτέρας ἀπόψεως. Ὁ μαρκήσιος Ἄρτιγκτον στοιχηματίζει ὀλίγον, μὲν ὀλίγα λουδοβίκεια καὶ πάντοτε χάνει.

Ἦτο πολλὰς ἐπόψεις εἶνε αἰχμάλωτος τοῦ πλούτου αὐτοῦ. Ζῆ ἐν αὐτῷ ὡς ἄνθρωπος οἰοῖται

αἰσχυρόμενος δι' αὐτόν, ἀλλὰ καὶ ἄνευ μεγάλων ὀρμῶν τοῦ νὰ ποιῆται ὑψηλὴν αὐτοῦ χρῆσιν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς ἐπιστήμης καὶ τῆς προόδου. Τὸ εἶδος τοῦτο δὲν εἶνε σπάνιον ἐν Ἀγγλίᾳ. Ἐν τῷ μεγάρῳ αὐτοῦ τοῦ Χάρδουικ Χάλλ, ὅπερ εἶνε κομφοτέχνημα τῶν χρόνων τῆς Ἐλισάβετ, κατοικεῖ ἐν τῷ βάθει δωματίου τινὸς μὲν εὐτρεπισμένον, καὶ τοῦ μετριωτάτου ὅπερ ἠδυνήθη νὰ ζεστρωθῆ. Τὰ πάντα παρ' αὐτῷ, ἀπὸ τῶν χονδρῶν θηρευτικῶν αὐτοῦ σανδάλων καὶ τῆς ἐφεστρίδος μέχρι τοῦ βλέμματος αὐτοῦ ὅπερ εἶνε καὶ αὐτὸ ἐσκιασμένον ὀλίγον, φαίνονται ὡσανεὶ λέγουσι; Τί τὰ θέλετε, δὲν πταίω ἐγώ!

Ὁ μαρκήσιος Ἄρτιγκτον ἄγει σήμερον τὸ τεσσαρακοστὸν ἔνατον ἔτος. Εἶνε ὠραῖον δεῖγμα τοῦ ἀγγλοσαξωνικοῦ τύπου. Εὐρωστος, τετραγωνικὸς τοὺς ὤμους καὶ τὰ πλευρά, καλῶς ἐστηριγμένος ἐπὶ εὐρείων βάσεων μὲ γαλιναῖον ἐπίμηκες πρόσωπον, ὀφθαλμοὺς γλαυκούς, μέτωπον ὑψηλόν, ῥίνα εὐθείαν, ἔχει τὴν χροιάν ὑπόλευκον, καὶ τὸ χαῖνον βλέφαρον τῶν φίλων τῆς τρυφῆς. Τὸ δεσπότην χαρακτηριστικὸν τῆς φύσεως αὐτοῦ εἶνε ἡ δειλία, — δειλία τὴν ὁποῖαν ἀποκρύπτει ὑπὸ θώρακα ψυχραιμίας, ἀλλ' ἥτις ἀναφαίνεται πάντοτε. Δὲν δύναται νὰ λάβῃ τὸν λόγον καὶ νὰ μὴ ἐρυθρίασῃ ὡς παιδίον καὶ βατταρίσῃ ἐπὶ τινα λεπτά. Ὡς πρὸς τὰς ἀποφάσεις πάλιν, ἀρκεῖ νὰ εἴπωμεν ὅτι δὲν εἶνε αὐτὸς ὅστις θὰ προβιάσῃ ποτὲ εἰς ὁμότιμον τὸν γραμματέα του.

Ἰδοὺ νῦν ἐφθασεν εἰς τὸν λιμένα ὅπου ἡ αὔρα θάττον ἢ βράδιον ἐμελλε νὰ ὠθήσῃ τὰ ἰστία του. Θὰ δεχθῇ τὴν ἐντολήν ὅπως σχηματίσῃ τὸ ὑπουργεῖον; (1) Εἶνε ἤκιστα πιθανὸν τοῦτο. Caveno tutus εἶνε τὸ σύμβολον τοῦ οἴκου του, τὸ δὲ ἐμβλημα αὐτοῦ ὄφις. Καὶ εὐκόλως βεβαίως θὰ ἐννοήσῃ ὅτι τὴν φορὰν ταύτην ἡ ψῆφος τῆς Ἀγγλίας κατὰ πολὺ ὑπερακοντίζει τὸ πρόγραμμα αὐτοῦ.

Ἡ μεγάλη αὐτῇ χώρα ὑπάρχει ἀφορμὴ νὰ πιστεύσῃ τις ὅτι ἤρξαστο βλέπουσα μετ' ἀνησυχου ὄμματος τὴν Γαλιαν προπορευομένην εἰς τὸν λογικὸν καὶ ἔσχατον τύπον τῆς ἀντιπροσωπευτικῆς κυβερνήσεως. Μὲ τὸ βλέμμα ἐστραμμένον πρὸς ἡμᾶς ἴσως ἀκόμη καὶ ἐν ἀγνοίᾳ των αἰ πόλεις καὶ αἰ κομητεῖαι ἐψηφοφόρησαν τὴν φορὰν ταύτην. Ἡ γαιοκτημοσύνη, τὸ δίκαιον τῶν πρωτοτοκίων εἶνε ἐκ τῶν ζητημάτων, ἅπερ ἡ νέα νομοθετικὴ περίοδος δὲν θὰ δυνήθῃ ν' ἀποφύγῃ τοῦ νὰ ἐπιληφθῇ. Ἰσως οὐδεὶς κρίνει ἐκ τῶν προτέρων αὐστηρότερον τὸ ἐνεστῶς σύστημα ἢ ὁ διάδοχος τοῦ σπουδαιοτάτου κτήματος πρωτοτοκίου τοῦ Ἠνωμένου βασιλείου.

(Ἐπειτα συνέχεια.)

(1) Ὁ συγγραφεὺς ἔγραφε τὰς παραμονὰς τοῦ σχηματισμοῦ τοῦ ἐνεστῶτος ὑπουργείου, Γλάδστωνος καὶ αἱ ἐπιφωλάξεις αὐτοῦ αὐταὶ ἀπεδείχθησαν ἐκ τῶν ὑτέρων βásiμοι.